

În memoria lui Kiki, dintr-un viitor volum de proze scurte și eseuri

Anca Hirshpeck

OMUL MI(MI)C ȘI FALSUL MĂREȚIEI ABUROASE

Nicio societate care fardează moartea nu prea are sorti de izbândă. Ca și în fața (sau în fașa) altor întâmplări teribile, și aci oamenii se opresc într-un soi de vestibul al incongruențelor, atât de îngustați în antecamera visului încât trecem încetișor neantul ca pe o pastilă homeopată pe sub limbă.

Marele tezaur al ultimelor impresii, al grijilor și temerilor vitale, necesare acestei treceri pe care nici măcar nu știm cum o percepe cineva care trece în altă dimensiune. Pe care cei grăbiți să-i ducă prin spitale pe muribunzi le pierd. Atât de îngustați în glodul realizărilor și a farafastâcurilor că uită momentele esențiale, sau nu vor să și le asume. Dar la pomeni și la parastase de păr trase nu-i întrece nimeni.

În lumea asta intubată și turbat de tulburată, în care funinginea psihologică devine o normă, în care omul obișnuit se screme să fie ambivalent, să arate că e extrem de important arătându-se indignat și mania-cal de curse cu obstacole autoimpuse, limitele mentale plutesc asemenea algelor marine, cu o miasmă anume, într-o imensitate care abia are nume...

Teribilă zi...când pleacă părinții, când lacrimile nu pot izvorî nici în pântecul nopții, când totul tresare îmbălsâmând nimicul, când ai dezlegare la orice dar mai puțin la starea de senin, când rămâi doar tu cu amintirile neprețuite, ai nevoie ca măcar unii dintre cei apropiați să-ți povestească despre cum i-a pierdut pe ai lui, să creai o punte, să plonjați cumva împreună peste durere. Dar până atunci îți amintești cum te lua pe umeri și te trecea pragurile camerelor, cum vizitați muzee și case memoriale, cartiere vechi, cum te ofticai la cărți, cum...dar cum? Era posibilă pe atunci o lume ca un glob? Cu spiridușii ardenti ai milioanele de secunde-miracol, cu alunecarea-n povești în care mă simțeam atât de puternică, în vise

Într-o lume insalubră, a sfidării și îngâmfării emoționale și ideatice extreme, câștigi dacă ai grijă de linul din tine...iar când ultimul bunic pleacă, simți cum plânge poza de la trei ani a nepotului... Cărțile murmură înghesuie-n pulberi, armurile interioare se clatină, al nimănuie ce ești, strigă ele și zăngăne lințoliul umanului răzgâiat de până acum, memoria abia grijită a tandreței devine o trecere prin drag ca prin urechile acului, e neprețuită.

Impecabile, implacabile grafii. Cea a dispariției-irecuperabilă. Bietocrația nu poate nici măcar puncta odiseea absenței.

Respectabili hominzi care împing moartea în partea hilară, acolo unde au impresia că neantu-i gădilat sub gușă. Absurzi și gigantici în delăsarea noastră de carnaval carnasier, nu mai concepem să învățăm a dispărea vreodată. Asta însă nu-i scutește pe mulți de farafastăcuri și pseudotâlcuiri fatidice, de superstiții de bâlci și de deochiuri însăilate pe marginea stringentei nevoi(nțe) de a te crede important în răspăr.

E greu de uitat imposibilitatea de a-și arăta spaima lumii care te înconjoară și te frânge. Se practică excesiv, tendențios, într-o lume lăbărțată în care fiecare vrea să demonstreze cât e de tare dar evită să-și asume, ocolirea părții moi, fărâmicioase, a viului, ocolirea descompunerii, a tandreței tot mai rarefiate. Dependenți de luciditate, toți se pierd cu firea în fața declinului, sunt încă în față, emoțional vorbind.

Buna cuviință -nu aia legată de politețe, ci de normalitate sufletească-a cam dispărut după colț. Se poartă îndrăzneala agresivă, subversivă, excesivă. E plin de inși paragrăbiți, încolțiți, sferto-mesageri, lideri de hip-hop-inie, blidari și blindați, mângălici într-ale conștiinței, care dospesc de frânturi ca fracturi de conversații, cu facturi de energie spirituală imense. Adevărul pur, simplu, sigur, nu dă din coadă, nu se încolăcește, nu pătimește și mai ales nu coclește. Cel mai bine este să nu dăm ocazia acestor aspersioni de

conștiință să ne coboare, sau sterilizatorilor de cuvinte, oamenilor în falseturi, pe care unduirea plonjării îi panichează, să ne sperie.

Îl strigam Kiki pentru că, la un an, era dificil să pronunț „Cornel”. Și Kiki a rămas, pentru toți, numele lui. Pot să spun ceva despre imensul tezaur care de fapt tot crește și crește atât cât voi trăi? Care este adevărata noastră bogăție? Vizitele încântătoare prin toate cartierele vechi, prin muzee, case memoriale, îndelungul istoriei palpat expert, cu date, dovezi, din care mintea mea grăbită înregistra doar flashuri? Nenumăratele jocuri interesante (la care adesea mă ofticam și cam bâzâiam), cu explicații logice care mereu m-au făcut să gândesc liber? Imensa, uneori nereceptată cum se cuvine, iubire pentru nepoți? Sunt multe, multe altele care se vor păstra, nesfiit, la nesfârșit...

Lacrimile stau oricum la pândă și se refac de atâtea ori până ce totul se spală din interior.

Ceva ce sufletul simte cu tot dinadinsul nu poate fi chiar pîrjol

Ci un licăr pe care chiar supernovele îl invidiază

Știu bine că fuga ta e un falset

O iertare prelungă ce ne înconjoară

Și-ar trebui să ne despartă de lumea-n distrugeri

Într-un caz e doar hazul,

În altul-macazul ce schimbă

E mare culpa de a da sentințe

Dar și smerenia e pe măsură

Când iubești

Nu te aleg, pentru că rostul nu-i ăsta

Și nu judec, pentru că lăuntrul e infinit

Totul se limpezește fără vreo vorbă

Totul tresare ca nou-născut

*Intr-o cămașa de forță a Sinelui
Pliat pe miracolul desuet al lumii*

PROIECȚIE FĂRĂ PROTECȚIE

Cred că se adună teribile suferințe pe umerii noștri, mecanisme de nerecunoaștere a durerii. Mulți își expun pe FB trăiri de revoltă și derută, făcându-mă să pricep că nu au pe nimeni apropiat pentru a discuta, cu sufletul, cum se cuvine. Degeaba dăm mereu impresia că ținem la alții, încurajați de năvala informațională și de ușurința expunerii. Ni se face uneori dor de bunătate ca de o strălumină aparte, încercăm să ne creștem cota prin minciunile sau promisiuni, dar de fapt ne e teribil de frică, frică să ne încredem total în cineva. Țasta ar fi alinul și limanul nostru.

Mă uimește mentalitatea de călău călău a nației, aruncatul cu piatra într-o direcție ca o falsă disecție. FB abundă de indivizi certați cu legea bunului-gust, care se cred în virtual pe moșia proprie, unica posibilă, având grijă să arunce cu tină în cine cred ei de cuviință, bătându-se cu pumnul în piept pentru realizări dubioase, pentru automedalieri găunoase. Machiavelic de distanți și disonanți, nu suntem conștienți de mecanismele de apărare care ne-au intrat în suflet precum brățărilor în carne. Ajungem să credm validă și necesară singurătatea plină de obsesii dulcegi a feisbucului bucălat, dar fără conexiuni reale decât cele ale momentului ca un biet Ego cu poponeața în sus.

Am ajuns să credem că dependența caracterială, lăncezeala spirituală, decadența principiilor sunt chei ale unei vieți de succes. Ca și dubla, paradubla,

multipla măsură. Aceleași triste figuri de traistă se împrumută de la un festival la altul, crezându-se genitori de suflu poetic patetic, laudându-se cu diplome și țidule scoase pe bandă rulantă, mângălici simandicoși ai unui act cultural prăfuit și perisabil.

Mai există-și exultă- și o altă specie bătută-n sinapse-hominide isteroide, fie din cele care, cuvioase și din cale-afară de voioase, doldora estrogenic, acuză după ani și ani așa-zise hărțuiri duhovnicești, fie din cele care ponegresc suratele de podium, fie din cele ale pipițelor cu gurița ca o gaură neagră, pe care alunecă-n voie damblale caracteriale.

LA COMUN ICAR EEE

Limbaje unice se creează doar în clipa trăirilor magice, care-ți scapă printre gratiile obișnuitului, colorând niște lumi dispărute, pe cale de a se pulveriza și reorganiza sub ochii noștri. În rest sporovăim, ordonăm, blamăm, povestim, de frica de a ne regăsi, de a salva relația cu Sine la care apelăm mereu, Sinele acela învelit în păturica de taină, cambrat pe nevoia amintirilor prime, deseori amânate și amanetate pe nimic.

Cât salvează miștourile? Dar orgoliul cu al său orologiu damblagiu, cât lasă pe

dinafară? Sunt oameni care se pleacă doar în fața intereselor de moment, apoi... pleacă.

Subțiați de interese mercantile. Cam asta vezi pe fața lor, în aerul greu de respirat din preajmă-le. Sau învârtoșați de orgolii facile, care sună a gol ca atunci când, într-un imaginar fără limită, cucul a părăsit orologiul. De asta multe persoane, de altfel de succes, voință, intense năzuințe, aprige putirințe, nu au niciun chichirez (vorbă care mă distra pe vremuri). Sunt fazi, fecunzi doar în imediatul notoriu, incapabili să fie mirați de ferestruici prin care pot privi înlăuntru, la materia pulsatorie care ne înalță fără tăgadă. Beți de miresme virtuale, faliți emoțional, ei schimonosesc trăitul plecându-se fantasmagoric în fața oricui este la modă. Doar ce este afișat, scandat pe rețele, are sens....Și asta într-o lume tot mai zbuciumată. Tot mai plină de non-sensuri...

Abia când începeam să mă plimb spre pâraiașul care mărginea grădina de legume mă simțeam de-a locului. Absorbeam cu nesaț aromele mărarului, ale dovleceilor, ale castraveților...palpam miresmede de aer și sfinți pogorâți între meșteșuguri de frunze aspre și pământ reavăn. Era o fericire zmeura dulce care se cățara pe zidul bucătăriei de vară, șura cu unelte și fân, grajdul cu mirosul intens dar plăcut pentru mine, puișorii din care adoptam rapid câte unul spre a fi îndopat în timpul vacanței.

Se prevăd și sunt mai accelerate ca oricând comportamente de tip lăncezeală ideologică dublată paradoxal de graba cu care acumulăm atâtea informații. Graba de a da verdicte, greutatea de a povesti cu duioșie și atingeri nostalgice,

imposibilitatea de a găsi câțiva apropiați cu care să poți fii sincer total-pentru că altfel nu văd de ce ar conta o relație-bălăceala în realizări de moment, toate acestea ne scufundă, încetișor, chiar în propriii noștri ochi.

PULBERI

Fiecare om e o mască/Doar carnavalul carnasier e în toi./Sunetele absenței desfid trupuri și cos gura zărilor dintre zorii așteptați/Rănila coboară din SupraEu/ca pe ghenă. Marginali și diformi, rătăciți prin funigeei conștiinței abstruse,/căutăm inutil truse de tihnă și dezlegare /la vorbe de vindecare./Ne face cu ochiul viața, ca o permisie de vis/în timpul și spațiul de vis-a-vis,/scăzând din toate morțile anunțate/un tic banal al destinului.

Plătim neatenția, graba, naivitatea, îngâmfarea, orgoliul. Plutim între minia-adevăruri neduse până la capăt, îmbătați de perfecțiunea inutilității, silabisind plictisitoriumul unor hibe și fandoseli de colecție. Pruncim la oooo-culte pâs cu pâs, ignorând noblețea gesturilor, a gândurilor, deturnând aproape orice stare de grație spre un interes utilitar. Mentalul tot mai jigărit se apropie de o demență fără clemență, de un Mioritic

miorlăitic ieșit din uz, de-a dreptul confuz chiar și-n cucuruz. Dornici să aruncăm cuvântul nostru pe oriunde se-ntâmplă vreo rețea, apărem cumva diluați paradisiac până când și aci se crează un hiatus, o umbră ego-maniacă, o degingoladă care năruie.

Jurnalul nescris încă, rescris mereu în acea nișă a somn-treziei de nesfârșire, mă aruncă în pântecul tuturor morților iubiți, ca o perlă care se șlefuește preț de-un veac de însingurări atemporale.

Și oare cum aş putea împroșca vorbele aici în miez de noapte, cu toți nucleii ațintiți în derâdere către departe, încercând evadări din întuneric spre bezna totală, netrucată, a sinelui care se astupă pe sine ca un aluat? Și-așa formula mea de om șchioapătă de la o vreme atât de intens, încât gaura-n Milky Way e deja pregătită, trebuie să apară doar <<Ah!>> undeva, cândva, și jurnalul pe care-l visam de la 20 de ani se va cerne rapid, asemeni cenușii aruncată-n râu. Acum el apare ca un nor toxic, invizibil, ca o bură peste organe confuze, cum tânguie din teribilia clopotari ai angoaselor bine șlefuite, din toate cristalurile depresiei, din comorbidități fixate de cearcănul gigantic al ADN-ului răstălmăcit, din mii de valsuri inoperabile ale speranței, cum descuamează momâile umbririi alintului des-demoniac, cum picură-n picturi pe un bob de grâu lălău, deh, a adunat ceva de când se tot aprinde singur, din răsuri plânse-n taină, uneori pe spinările alienilor dragi, alteori în scăldători de tihnă ne-ncepută, de cele mai multe ori în derute pseudo-ontologice, onctuoase, care iau urma umbrei începătoare...

Pâlpâind mă scufund sub lințoliul faptelor banale, căutând ceva fără nume, identitate, un mecanism care susură viul, care astupă ridurile neantului, care penetrează smalțul semireziilor, care ar lega viii din vise, ceva

mereu anunțat dar nici măcar întrezărit, o lentoare a faptelor înmuguribile, dar tot ce fac este să oblojesc răni imagine, să grijesc cioturi, să aștern ruginuri peste frunze, să împart vocale severe ale absenței, să-mi sc(apăr) cuvântul și el să se facă pulbere puberă care plutește într-un registru indecis, mângâie cadre de om în tăcere, împrăștie pânze borderline, caută în neștire prefaceri calde, plutind în formule de calcul aiuristic, planând în ietacuri de parabole ciudate, șuietând între asurzitoare tăceri ca un arcuș magic al timpilor pierduți....

Cel mai important pentru a te repara este să știi mereu că mai ai ceva important de făcut, sau că te așteaptă ceva special de înfăptuit, că ești astfel alcătuit încât să rezolvi o situație-cheie, că în mână sau în turul panatlonilor sau în sânul tău se află o bucățică sau praf de Atlantida, că izvorul viu îți poate cânta în palmă, că poți răsări, chiar din disperările sau disipările tale, asemenea unui izvor viu al naturii umane, că...în fine, ați prins, cred, ambra acestei idei Messi(anice).

Deși cunoaștem mai mult decât oricând despre structura corpului și a mentalului, trăim demența grabei, a informațiilor prost gestionate sau care ne dau impresia că suntem un fel de zei prin acumulare doar.

Se v-orbește mai mult decât oricând, dar când se adună ceva greu pe suflet, când se năzuiește spre acea unicitate, se tot caută mecanisme de îndepărtare ca pe o scamă. Scamatoriile astea nu merg la nesfârșit, mecanismele prin care încercăm să îndepărtăm din conștiință trauma ne vor costa enorm.

Îmi place să plimb noaptea, pe tălpile goale din cameră, această liniște în care, încolăciți unul în altul, strămoșii pâlpâie ca niște vietăți ai adâncurilor, blurând oarecum istoria orașului, învelind în difuze trecuturi inimile veghetoare de întuneric.

Îmi plac oamenii „contorsionați”, dar care au ceva de spus. Chiar dușii cu pluta, chiar mâzgăliții sau năclăiții, chipurile, în frustrări greu de gestionat de mințile aride, concupiscente, ale contemporanilor amestecați lălâu și călâu peste ambrozii virtuale, bulangii prespălați care se găsesc mereu la câte-un cot important al istoriei. Fără ei am avea o lume seacă, flască, nefirească. Da, o lume în care zeci de persoane urează unui decedat „La mulți ani!”, fiindu-le greu să deruleze mai jos, la știrile despre dispariția lui. Macabru, ce să

zic...Există, ei bine, în epoca vitezei fără orteze, un timp comic și un timp cosmic.

Inconștient, suntem mereu pe drumul re-nașterii, al căpătării unui culoar unic, al imensității luminii care ne captează la celălalt capăt. Pentru această eliberare facem toate eforturile, pentru acest salt, iar și iar, pândim toate tristețile dar și visele miraculoase care ne ies în cale.

Și bunul nostru venit în lume, transmis de generații, încărcat uneori de emotivitățile extreme ale strămoșilor, va fi una dintre comorile noastre cele mai de preț. De fapt, neprețuită...

E teribil de greu, aproape letal, să fii leal într-o lume care pare a-și schimba coloritul la secundă, contorsionată și prea rarefiată ideologic. Însă merită întotdeauna...

BUNUL-ZIMȚ

Te izbește câteodată platoșa cuiva, neconștientizată de el chiar o viață-și cu rare șanse de a o conștientiza vreodată, încât te și miri că mai poate să o ducă. Atâtea măști încastrate în carne și spirit încât distrugerea lor ar putea fi confundată cu declinul. Suntem de obicei lălâi, nu nepărat proști, ci lălâi, cu sufletul abia întrezărit printre interese care nu ne auresc conștiința, care ne fac să gonim și să gonim până când anihilăm de tot suplimentele de milă și tandrețe.

Nu avem ce face, trebuie să ne bazăm pe bunul simț al oligarhilor din umbra omenirii, cât o mai fi și el. Adânc, la rădăcina cuvintelor, dacă s-au minunat vreodată de scorbura în care dispărea iepurașul lui Alice, poate vor găsi anumite răspunsuri. Cel mai sănătos, într-o lume

atât de destabilizantă, destructurată ideologic la secundă, este să ocrotim cât putem, cu discreție, cu noblețe, cu acuratețe, teritoriul pulsativ care ne apropie și întregește de oamenii dragi, câțiva doar.

Ce tupeu de mici borfași, pe unii scriitorăși! Neinvitați la marile târguri pentru a se holba la ei alți scortoși pentru care contează copertele, își cerșesc public, pe FB de obicei, recunoașterea ca harțiști, agitând vuvuzele și păcănele pentru că altfel nu au cum să fie luați în seamă, făcând pe siderații și of, uscații, mascând ciuda cu aere de vedetă de Post și masacrând aerul și-așa firav al literaturii. Când primesc un pahar cu picior în fund se apucă să facă temenele.

Mânați de frică și de lipsă de responsabilitate, făcând haz acolo unde se suprapun fricile imunde, înconjurați de unii care-și leapădă mereu coada de șopârlă, năpârstocim ca în zorii omenirii, încercând cu greu să ne apărăm melcul adânc ascuns în cochilie, carnea spirituală fragedă și fragilă pe care o arătăm lumii de dincolo.

Să lăsăm așadar dubletele noastre anoste și războinice, prinos de intestine blocate, blurate și invidioase să se confrunte cu tăișurile lumii intens clișeizată, fals virilizată, și să dansăm în ploaie cu Eul nostru drag, real, avântat acolo unde incandescența intenționalității pălește iar buna intenție de Om pavoazează și irizează totul.

Ego-ul permanent siderat al oricărui trepăduș virtual nu are cum să aibă un ecou pe măsură. Iar dinamica găuritoare a absenței de sine devine practic un modus vivendi. Unii adastă într-o fericire mămoasă, o cumsecădenie prea insidioasă, o cârpăcire de rapsozi ai disonanțelor proprii, o sumetire a bunului zimț de glagorie virtuală, bântuie într-o încercare de autovalidare cu ferveare.

Să profiți de slăbiciunea altora nu înseamnă putere, ci mai ales vârtej interior, nevoie de false limanuri. Ideea că ești urmărit, vânat, de neînlocuit, etc, spune multe despre o anumită nestructurare sau destructurare, despre ceva surpat în stima de sine. Este clar că nu poți aduce de la alții, oricât de îngăduitori, i-doll-atrion)zanți ar părea, ceea ce-ți lipsește ca mecanism interior de autoreglaj. Ideea este să-ți dai seama la timp (sau măcar peste timp) de asta...

CAPTIVI

Da, poate sunt făcută doar din blândețuri și speranță, din meșe cognitive și din atingeri serbede ale falei de sine stătătoare...Dar și societatea diformă, rapace, fără pace interioară, e destabilizantă. Masca morții vii a lăcomiei se întinde indefinibil. Tata era ateu. Nu din alint paraconștient și dogmatic

inconsecvent, dublat de vreun suflu mistic, ci pentru că studiase enorm istoria religiilor și așa gândea, fără a încerca să impună cuiva punctul de vedere. Și, da, sigur a fost fost fericit chiar și agățat așa între lumi. Dacă ar fi asistat la propriile funeralii ar fi fost primul siderat. Întreg sistemul e pus pe jupuială, iar dacă ai ghinionul să-ți greșească actele, mai faci drumuri și aștepti cu orele, fiind convins că omenirea este, cumva, supusă unui retard major pe ultima s(l)ută de m.

Trec păruielile și adulările de FB ca norii lungi pe șes(t)uri...sau mai degrabă ca blugii XXL pe șolduri de țâncă....Sau e inflație de p(l)atitudini de risc vitasacral, autoîngâmfări de genul „mușchiulețul meu e cel mai tare din frigare”. Captivi în conștiința ca o mângă, crezuți indispensabili, mulți sunt incapabili de oglindiri aburoase în străfundul vâltoare al conștiinței.

Am încredere în subconștientul ca o nouă ființare care se zbunguie nestingherit și nesfiit și așteaptă momentul potrivit să irumpă în conștiință ca un gheizer imens schimbând faldurile ,iscând noi și noi religiozități....

GOGUȚII, MOLCUȚII

și frecății literaturii,os-analiștii, părtoșii cu adulatori la bucată sau, mă rog, buchețel de like-uri clocotinde.

Nicio diferență între celebrul „Oracol “ și unele pagini de Fîbî. Parcă totuși ultimele au devenit adevărate săli de așteptare, în care suntem bombardati de junghiuri, dureri, come, anchilozări și tot felul de belele, încât cel care merge lipa-lipa prin profilul acesta bont să-și caște ochii cât cepele, să vină cu urări de sănătate fără virtute și să o ușcească englezește, apoi.

Ah,fascinația ochiului întors al păpușilor - interiorul acela neexplorat îndeajuns, lumea dinlăuntrul unui mulaj, care o trăgea puțin în sine pe cea adevărată...sau invers?

RO(\$)-ALERT

Printre alte mode căldicele de fă, bă! este și aia a delicioaselor citate smulse din comoara gândirii universale. Unilateral dezvoltate sunt cele care declamă sus și tare că doar sufletul contează, iar dacă nu s apreciate doar pentru asta, arrivederci și-un praz albastru...

Bre, tântici ocluzate mental, trupul nu iaște doar țâțe et buci. Ci și grimasa aia aparte cînd te uiți în ochii lui. Felul subtil de a te privi-până în esența lucrurilor dintre voi. Degetele pe care i le ții cu înfrigurare, clipele furate pâlپând pe epidermă, aerul pe care-l tragi în piept cînd te alungă distanța dintr-o margine în alta a conștiinței...Așa că mai slăbiți-mă cu aia cu aprecierea exclusivistă a sufletului, că fără trup și senzitivitate suntem...în altă parte, iar de gropițe mentale io n-am auzit încă...

OMUL-GRIMASĂ, OMUL-CITAT

Cînd te simți la pămînt e bine să fii umil dar nu în sensul religios, ci în acela al modestiei, să încerci depărtarea de

stridențele mentale ale societății, să nu-ți înghesui și îngheți bunul-simț între hălci pixelare...

Toți vor să pară gigea pe rețele, dar sfârșesc prin a deveni adevărați Gigei balcanici....

Îți dai seama cât de desperați (și dispersați) sunt unii după cum ocupă locul de om-pre-om-spre-ne-om oriunde îi poartă pașii-la metrou, la magazin, prin oraș...Tot mai mulți și îngălați în idealuri de virtualuri fremătânde, clocotitoare, în maladia secolului-aceea de a te socoti indispensabil, vânat, ales. Sau de a da bine pe rețele, de a trăi din citate și răzgânduri, a te feri mereu pe lângă cine ești. Dereglarea asta cu 1000 de chipuri a luat o asemenea amploare, încât mai c-aș inventa un vaccin pentru. Mîntea încorsetată și plată, aberant ținută în câte-o idee măreață a altora, se sperie dacă se găsește vreodată pe raza de afecțiune a Eului și încearcă s-o întindă rapid, sfârâindu-și umbra și îngerii neatenți.

Lingăreții de rețele, cei care sunt când într-o tabără, când în alta, adulând, felicitând, comentând ca să se afle-n treabă, asigură compostul netului.

Omul obișnuit este parcă o îngemănare de grimase și ostilități, de acuze, prejudecăți, bârfe și obsesii aproape maniacale, într-un teribil, permanent sprint pentru ceea ce NU are nevoie....

MĂȘTI PESTE MĂȘTI

Sunt mulți care devin obosiți de la măști, măriți prin coeficient de plecăciune, de la tot felul de preumblări fără rost prin lumi care îi împrumută de la o situație facilă, poate și debilizantă, la alta. Ei acumulează o oboseală teribilă. Tocmai de aia, mai ales în momente de răscruce, ține cu tot

sufletul, cu toată vlaga de valorile tale, de ceea ce îți aduce lumină, nu lustru.

Sunt puțini cei care-ți înțeleg morții. Care își înțeleg morții. Ei nu concep că ultima parte este tocmai această trecere pe care trebuie s-o faci cât mai corect, firesc, fără strofocări, distorsiuni mari, cazne ipocrizare și măști de carnaval carnasier. Avem nevoie de blândețe și normalitate față de măcelurile lumii. Iar printre cele mai mari și inepuizabile comori sunt amintirile cu părinții.

Cultura și bunul-simț, spiritul de observație și normalitatea te pot scoate din boli. Da, și derogarea față de lumea cambrată pe profitul imediat ca un cal nărăvaș.

Cum ne dăm pe toate ca pe derdeluș, cum în spatele mișturilor ca strategii de supraviețuire se pot ascunde monstruleți sabotori?

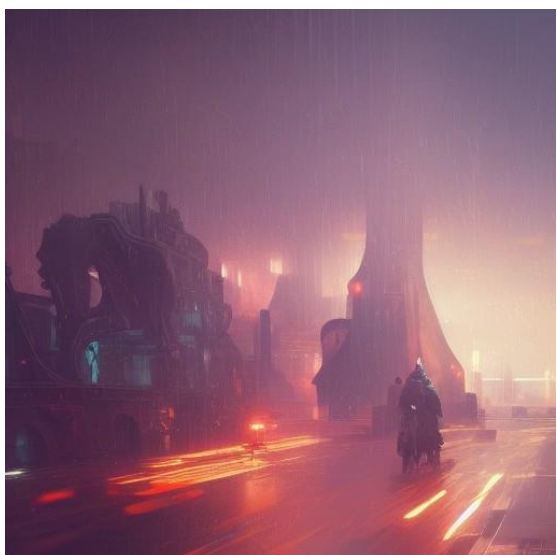
Oamenii au strategii diferite de supraviețuire mentală și una dintre cele mai importante e o viziune aparte, a unicității, a superiorității, a autoegolatriei care poate îmbrăca mai multe forme.

Lumea e atât de împotmolită în bun simț de fațadă, încât cel real, care merge până-n substanța lucrurilor, îi scapă printre degete. Și rareori recunoaște și păstrează aura iubirii. De cele mai multe ori îi pune atâtea veștminte încât trupul abia se ițește. Și se teme de moarte dar îmbălsămează și aromește ideea cu toate făcăturile care-și scot capul la momentul o-port-un.

SEROTONINA?

o ducesă fragilă, prinsă în falduri înșelătoare. Oricum eram în copilărie, chiar și tristețurile aveau pârguiala lor, nici vorbă de epuizare sau depresie. A, dacă este vorba de lentoarea aceea a după-amiezelor lungi, de reverii cu liniști aromitoare, atunci era altceva....

Ce mișto erau bolile de altădată! Nu declanșau stări de urgență decât la nivelul stupului familial, se pare. Îmbrăcate în hlamida ocrotitoare a zânelor-mame, bunici, vecine grijulii, bacteriile și virușii se rușinau degrabă sau, în cel mai rău caz, hodineau într-un soi de torpoare simpatică, alinată de ceai nașpa de mușețel (dar dat în cana preferată și cu zahăr cubic yammyamm), povești de ciulit urechile și inima, plimbat cu imaginația pe afară până când siluetele și copacii se dizolvau de-a binelea în ceea ce doream eu.

AKADICI SUBTERANE

Copchilu' molfăia o acadea și eu începusem a mă uita cam strâmb pentru că mamă-sa nu părea să observe că nu ținea de băț, iar io așa știu, că dacă nu ții de băț poate fi periculos. Ba, mai mult, vorbea și se mișca și ochiu-mi zgândărea, dar până la urmă am privit pe lângă. Cu un efort maximal (nu dat de maxi-mag forte). Pe scaunul din față hodinea un student care avea niscai instrumente mari de măsurat. Element inofensiv, am gândit, până când s-a ridicat și a cerut informații de la un nene, moment în care l-a ciocnit ușurel cu o riglă-sau ce-o fi fost acolo-uriasă-pe puști. Moment de vitalitate maximă pentru madama care a-nceput a-l ciondăni strident-„Ai lovit copiluuu....!„, Scuze, scuze, îngână tânărul, mângâindu-l timid pe cap.

Abia m-am abținut să nu-i zic vreo douăj' două cucoanei, adică să-și mai domolească activismul și să vază că un gest aparent minor făcut de fiu-su poate avea consecințe greu de gestionat. De altfel, văd tot mai multe exemple de conduite lălâi și ciudate, gen a te sprijini de ușile metroului, de a te arunca de la un cap la altul al vagonului, de a vorbi pentru toți, de a te zgâlțâi consistent în fose nazale, cu i-fose tandre de mobil care agață pitici de creiere. Părinții par diluați și absenți de multe ori. Sau vânați și ei de fluxul mistic al pixelilor abil înnădiți. Totuși, o influție micuță de bun-simț poate nu ar strica. Fix ca la ceai, un pliculeț....

ȘUBREZENII

Mulți se „sfiesc„, să moară-sau să perceapă murindul-cu demnitate, crezând că asta știrbește cumva aura vieții. Dar acea flăcăruie este exact liantul care-l unește pe

cel ce pleacă cu cei care rămân. Dacă ei sunt de bună credință zâmbetul persistă, în ciuda degradării, a formulelor de șchiopătare spre neant, a fricii. Apropo de asta, zilele trecute am asistat la un episod macabru pe FB-un amic decedat în iulie a primit zeci de urări de sănătate, mulți ani fericiți etc. La un moment dat am scris în comentarii câtorva persoane situația actuală, dar nimeni, absolut, nu a mai revenit, nu s-a obosit să citească, sau să deruleze puțin pe pagina lui, unde era un anunț postat cu luni în urmă. Urările au continuat „fîresc” și în ziua următoare, chiar dacă anumite persoane au scris ceva conform situației. Oare nu s-ar putea ca, în loc să se pună citate pompoase cu tot felul de „ziceri” de iubire, demnitate, atenție, grijă, bla bla, să ne străduim să fim Puțin racordați la informație, nu să facem mereu pe turma pe care n-o salvează nici urna?

Frivolitatea e o fugă. Sunt mândră, indefinibil, indescriptibil, de a întâlni oameni care-mi sugerează blândețuri, cuiburi din care prea departe-am zburat, atingeri degrabă vindecătoare, care mă fac părtaș la duiosia incomensurabilă a lumii. Recunoștința se exprimă greu, dar recunoașterea lor...ei bine, aci devine din ce în ce mai ușor.

Să trăiești din scris- daaaa, să te târâi din scris în proscris, din secundă seacă bleagă în secunda de grație, să-ți înmoi viespile vorbelor în clarul de lună ce consoane de vocale cunună, să te îmbeți fără stare pândind decuseara metaforei întâmplăte-n palmă, să te amâni pentru o fluturare anume a țesătoriilor ilicite, să stagnezi pe albul foii din sufletul fără cheutori, să străbați chenare goale și intersecții de interjecții subtile ca un fuior de poveste de dinainte de „este”, să tresari fără vlagă lângă adorația-ți beteagă a sensului care,

lipit de un fals interstelar, te transformă-n samsar de obscur-clar....

NEBUNIA LOR, Ț(ICNEALA) TA

Față de șarmul țicnelilor vechi, cele de azi suferă pentru că sunt, cumva, prea ...sclipicioase, voit sclipicioase, așa zice. Pe undeva autorii sau promotorii lor vor să iasă în evidență, se pare că sunt conștienți de clămuța/veriga-lipsă, de mintea într-o, aparent, intangibilă, eclipsă. Dar și tot mai dornici spre a se face o dreptate surdă care totuși bălângăne ca un clopot ieșit din uz, ca un gong într-un gang al nimănu. De la delicioasele tertipuri de supraviețuire-haioase- s-a ajuns la hidoasele (uneori) mecanisme de apărare. De la micile și încântătoarele clivaje de acomodare, la miștocăreli abuzive care descentralizează ființa umană. Nebunia altora e o nebuloasă în coate roasă, pe când a ta e justificată-justi-ficat(de porc) ăăă de un milion de (lait)motive. Nebunia lor e frustă, brutală, țicneala ta are damf metafizic, e ca un puf extrafin cu care frumoasele saloanelor de artă ale Parisului se pudrau cu mare atenție și grijă. Nebunia altora este ușor de prins în definiții stătute, țicneala ta e o baladă haiducească în care razele piezișe ale soarelui străbat o infimă parte din întunericul pădurii....

Ceea ce iubim cu adevărat scapă sau chiar se opune legilor unei societăți sclivisite și

pomădate-n exces. Cumințenia atrage, lealitatea este necesară ca aerul. Șansa la adevărata prietenie, la acel căuș uluitor, fragil și indestructibil deopotrivă, nu apare pe toate drumurile. Acea stare prin care simțim că stăm la îndemână cu îngerii, că nu mai fandăm sau fentăm nimic, că nu este necesar să ne ploconim emoțional deloc, este unică.

Aceste Pitzi (unele în etate, dar tot aia rămân!) care ne do(a)r, cu valori unicolor. Și cu valuri de bărfă la purtător. Ce să fac, am început să trag cu ochiul la fătuțele din oraș, care mai de care mai clevetitoare, unele, poate, viitoare amice ale lui Alex. Cred că încep să fiu, deja, o soacră acră...Vizionar Creangă ăsta...

Câți dintre cei care își coafează cu grijă mesajele măiestrite, aburoase-savuros de aburoase(n) cot și la pixeluială groase, au măcar un OM căruia să-i spună, simplu, în față, ceea ce simt, să meargă măcar un pic împreună în stările de răscruce? Trăim tot mai ieftin, cocârjați peste ecrane, mândri de mega-funcțiile de manevratori de mobile, deschizători de site-uri, mângălici ai conștiinței of-uscate și impenetrabile.

În stări depresive sau de surmenaj intens, autoalintul are o imensă putere de regenerare. Trebuie să evaluezi și inițiativă dacă sigur, sincer, dincolo de mășcări lingvistice, de promisiuni, de toate felurile de așteptări ale tale, ți se potrivește sau nu o anumită situație, stare emoțională, conjunctură. Să te consideri un mic imperator năzuros în universul tău. Dincolo de toate manualele de motivație, asta este strategia la care apelează cei cu un reglaj bun, pe cuvânt de pionier zic vouă!

SAGA PUBLISHING 2022

All Fotos- NightCafe AI

